

Sygn. akt XII Ga 428/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013r

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SO Andrzej Ganiewski

Sędzia: SO Janusz Beim

Sędzia: SO Agata Pierożyńska

Protokolant: st. protokolant sądowy Rafał Bielski

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2013r w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko A. R. (1)

o wydanie albo o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu

z dnia 3 kwietnia 2013r sygn. akt V GC 374/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 1.200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych).

UZASADNIENIE

Powód J. P. domagał się nakazania pozwanej A. R. (1) wydania maszyny do recyklingu kabli „granulator” rok produkcji 2003, symbol G61, od czego pozwana może się uwolnić płacąc powodowi kwotę 50.000 zł. W uzasadnieniu powód podał, że w dniu 17 września 2011 r. pozwana sprzedała powodowi maszynę, a następnie odmówiła mu jej wydania.

W odpowiedzi na pozew pozwana A. R. (1) wniosła o oddalenie powództwa w całości za przyznaniem kosztów procesu, podnosząc, że transakcja została dokonana przez jej męża, z którym pozostaje w faktycznej separacji i który nie legitymował się umocowaniem do dokonywania jej imieniem czynności. Pozwana wskazała, że jej mąż działał wspólnie i w porozumieniu z powodem celem wyłudzenia od pozwanej pieniędzy i sprzętu.

Pismem procesowym z dnia 20 marca 2013 r. żądanie pozwu zostało zmienione na żądanie zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kwoty 20.000 zł przy wskazaniu jako podstawy prawnej art. 415 k.c.

Wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo o zapłatę kwoty 20.000 zł, umarzając postępowanie w pozostałym zakresie i zasądził od powoda na rzecz pozwanej koszty procesu w kwocie 2.417 ,00 zł. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił, że pozwana w dniu 1 października 2004

r. udzieliła swojemu mężowi pełnomocnictwa do podpisywania dokumentów, wystawiania i odbioru faktur VAT, a w związku z tym także do występowania w jej imieniu przed osobami fizycznymi i prawnymi, sadami, instytucjami i innymi podmiotami, a także podejmowania wszelkich działań, które w związku z zamierzonymi czynnościami prawnymi okażą się konieczne i niezbędne. Pełnomocnictwo zostało odwołane w dniu 16 marca 2011 r. o czym pozwana poinformowała męża. A. R. (2) w związku z konfliktem z żoną postanowił uzyskać przy pomocy powoda z firmy pozwanej pieniądze uważając, że należy mu się połowa. W dniu 17 września 2011 r. mąż pozwanej wystawił fakturę VAT tytułem sprzedaży przez powódkę granulatora za kwotę 19.999,80 zł i pozostawił ją celem zaksięgowania z innymi fakturami. Przed wystawieniem faktury powód został poinformowany o odwołaniu pełnomocnictwa. O wystawieniu faktury pozwana dowiedziała się w następnym tygodniu, faktura została zaksięgowana. Gotówkę ze sprzedaży granulatora miał otrzymać A. R. (2). A. R. (2) dysponował papierem firmowym i pieczętką. Dowodu KP nie udało mu się podrzucić do firmy. Powód nie zapłacił za granulator, ponieważ miał zapłacić za niego dopiero gdy znajdzie się kupiec. W ocenie Sądu żądanie powoda oparte na art. 415 k.c. nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem nie udowodnił on zgodnie z art. 6 k.c., że na skutek działania lub zaniechania pozwanej poniósł jakakolwiek szkodę ani tego, że pozwanej można przypisać winę. Z uwagi na okoliczności sprawy nie można przyjąć, by A. R. (2) był osobą czynną w lokalu przedsiębiorstwa zgodnie z art. 97 k.c. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Wyrok został zaskarżony apelacją przez powoda w całości. Apelujący zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez błędne ustalenie, że pozwana nie otrzymała zapłaty za sprzedane urządzenie oraz przez błędne ustalenie, że powód miał świadomość, że mąż pozwanej w chwili dokonywania czynności prawnej nie miał już pełnomocnictwa od pozwanej do takich czynności w jej imieniu, naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia przez błędną, dowolną a nie swobodną ocenę dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) nadto przepisu art. 245 k.p.c. przez jego niezastosowanie, błędne nieuwzględnienie wniosku powoda o przeprowadzenie dowodu z protokołów przesłuchania i dokumentów zalegających w aktach prokuratorskich, którego uwzględnienie doprowadziłoby Sąd do prawidłowych i prawdziwych ustaleń faktycznych w sprawie (art. 227 k.p.c. w zw. z art. 380 k.p.c.) oraz naruszenie prawa materialnego a to przepisu art. 97 k.c. przez błędne jego niezastosowanie w sprawie, mimo, iż zachodziły pełne podstawy faktyczne uznać, że mąż pozwanej był osoba czynna w lokalu jej przedsiębiorstwa i upoważnioną do dokonywania czynności prawnych w jej imieniu. W oparciu o tak podniesione zarzuty, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa za zasądzeniem kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie za przyznaniem kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powoda nie może odnieść skutku. Zarzuty w niej podnoszone są w tym wypadku ściśle związane w istocie z oceną procesu weryfikacji okoliczności faktycznych miarodajnych dla końcowego rozstrzygnięcia oraz dowodów w kontekście art. 233 § 1 k.p.c.

Ocena Sądu Rejonowego poczyniona w niniejszej sprawie, zgodna jest z logiką i zasadami doświadczenia życiowego. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 marca 2008 r. I ACa 953/07 Lex nr 466440, skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął to sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000 nr 17, poz. 655). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z

doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2012 r. I ACa 568/12). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarczy stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności strona winna wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2012 r. I ACa 445/12). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie 17 maja 2012 r. I ACa 31/12). Sąd pierwszej instancji ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta, współokreślająca granice swobodnej oceny dowodów, nie będzie zachowana wtedy, gdy wnioski wyprowadzone przez Sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także, gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebranych w sprawie materiałem dowodowym (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r. I ACa 285/12). Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. I UK 347/11). Tak procedował Sąd w niniejszej sprawie, stąd odmienny pogląd wyrażony w apelacji nie jest zasadny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. II UK 154/09). W ocenie Sądu Okręgowego apelujący w niniejszej sprawie w żaden sposób nie podważył w apelacji korelujących z dowodami zebranymi w sprawie ustaleń faktycznych Sądu I instancji, który w sposób logiczny wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z jakich przesłanek wysnuł swe wnioski oraz na jakich dowodach się oparł, co stanowi podstawę do przyjęcia tych ustaleń przez Sąd Okręgowy za własne. Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw do zakwestionowania prawidłowości wysnutych wniosków, albowiem prawidłową jest ocena Sądu I instancji zamykająca się stwierdzeniem, że pozwana w niniejszym procesie udowodniła swoje stanowisko w sposób, który pozwolił na objęcie jej ochroną prawną skutkującą oddaleniem powództwa w całości.

Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu naruszenia prawa materialnego w art. 97 k.c. albowiem okoliczności sprawy, a to fakt odwołania pełnomocnictwa udzielonego A. R. (2) przez pozwaną, konflikt pomiędzy małżonkami R., a wreszcie okoliczności dokonania transakcji poza godzinami pracy zakładu pozwanej i wystawienia przez A. R. (2) dowodu KP, na przyjęcie takiej oceny nie pozwalają. Dyspozycja art. 103 § 1 k.c. nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż umowa zawarta bez umocowania przez A. R. (2) z powodem nie uzyskała waloru ważności, albowiem nie została potwierdzona przez pozwaną, abstrahując od faktu, iż nawet udzielone wcześniej pełnomocnictwo nie obejmowało dokonywania tego typu czynności prawnych imieniem pozwanej. Sąd nie dopuścił się naruszenia art. 245 k.c. a jedynie dokonał oceny zasłójności pomiędzy uczestnikami czynności, która doprowadziła do prezentowanego w pisemnych motywach stanowiska. Co zaś się tyczy zarzutów odnoszących się do nieuwzględnienia wniosku o przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach prokuratorskich, świadek R. potwierdził, iż on wystawił i podpisał dowód KP, przedstawiając motywację tego działania, zeznając równocześnie, że nie dokonano zapłaty za granulator. Zeznania te podlegały weryfikacji i ocenie Sądu zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Mając to na uwadze, również w niniejszym postępowaniu wniosek dowodowy został oddalony. Okolicznością bowiem determinującą tok i przebieg postępowania dowodowego oraz następnie końcową ocenę zasadności żądania jest okoliczność braku umocowania do zawarcia umowy sprzedaży imieniem pozwanej. Okoliczność ta została w niniejszym postępowaniu udowodniona, co niweczy żądanie powoda zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

Sąd Okręgowy nie znalazł przeto żadnych podstaw do wzruszenia orzeczenia Sądu I instancji. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na zasadzie art. 385 k.p.c. o kosztach orzekając stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

S.Ref. SSR Dominik Skoczeń